

חסר משוגעים אני, כי הבאתם את אלה להשתגע עלינו?

תימהוניים

עוד מכנה משותף של רוב התימהוניים, עובדה שיש בה כדי לעורר תשומת לב מיוחדת.

אחוז עצום של התימהוניים האלה באו מחוץ לארץ, מארצות הברית ומברית המועצות. כמו הרב כהנא עצמו, רבים מאוד מן הבריזנים האלה, הורים והמפוצצים, הרוצחים והמהרסים, הם עולים חדשים מארצות הברית.

כמה מן התימהוניים באו לארץ רק לפני חודשיים — ישר מארץ הרוך סאם אל המחתרת הלוחמת, כאילו נשלחו על-ידי הסי-אי-אי להילחם בניקאראגואה.

על הסיבות הפסיכולוגיות לתופעה זו אפשר להתווכח. אך העובדה עצמה צריכה לעורר שאלות מעשיות לגבי החוק הישראלי. בשאלתו בתיאולמוות של אביש מלך גת אל עבדיו: תראו איש משתגע — למה תביאו אותו אלי? חסר משוגעים אני כי הבאתם את זה להשתגע עלי? הזה יבוא אל ביתי?

לכאורה, אי אפשר למנוע את כווא של מטורף יהודי לארץ-ישראל. לפי חוקהשבות, הארץ פתוחה לפני כל יהודי, מטורף ככל שיהיה. אולם העיקרון הזה של חוקהשבות נשבר מזמן. בשעתו תוקן החוק כדי לשלול ממשעים פליליים מועדים את הזכות האוטומטית לכוא ארצה, ולהיות עם בואם לאורחי המדינה.

התיקון בא כדי לשמור על שלום הציבור מפני פושעים פליליים. האם לא נחוקק תיקון דומה כדי להגן על החברה הדמוקרטית והמדינה עצמה מפני פושעים פליליים, טרוריסטים למיניהם ותימהוניים?

והי חובה של הגנה עצמית. עתה ברור כי הסכנה הצפויה מאנשים כאלה אינה עוד היתולית או שולית. זוהי סכנה ממשית, שממדיה גדלים והולכים.

האין הרמוקטיה הישראלית מסוגלת להגן על עצמה? האם ככל הכנסת אין אף ח"כ אמיץ אחר, שירחיב עוזו כנפשו להגיש את הצעת-החוק הדרושה?

ייסגרו-נא שערי הארץ לפני יבוא זה של טירוף רצחני, המאיים על עצם קיומנו!

גם בכך אין די.

לפי חוקי ישראל, אי אפשר לגרש מן הארץ את מי שקיבל אזרחות ישראלית. התיקון שהתקבל בעיקבות פרשתו של שמואל פלאטורשוו, בחסותו של מנחם בגין, עוד החמיר מצב זה. זהו מצב בלתי-נסבל.

בכל ארץ מתוקנת, כמו ארצות-הברית, ניתן לשלול את אזרחותו של אדם שקיבל אזרחות זו בטענות-שווא, תוך העלמת עובדות חשובות. למשל, שהיה פושע-מלחמה באירופה, חבר אירגון נאצי, ועוד.

דרוש תיקון לחוק הישראלי, המאפשר את תולדת אזרחותו של מי שקיבל אותה תוך העלמת העובדה שהוא בא לארץ כדי לבצע בה פשעים נגד האנושות, פשעים נגד המדינה, פשעים נגד כל אזרחים או חלק מהם, פשעים נגד הדמוקרטיה הישראלית.

איש כזה צריך להיות מגורש בחוזה לארץ-מוצאו. ילך-נא להשתגע על מישהו אחר. יניח נא את פצצותיו ליד פסל-החרות או הקרמלין.

אם ציונות פירושה קיומה של מדינת-ישראל הדמוקרטית והגנה על שלומה, כי אז תיקון כזה לחוקי השבות והאזרחות הוא אקט ציוני.

כל ארץ יש מיעוט פאשיסטי קטן, כשם שבכל גוף יש חיידקי-מחלה. זהו מצב נורמלי.

אולם כאשר חיידקי-המחלה מתחילים להתרבות באופן הרהאסון, בגלל סיבה זו או אחרת, ומאיימים על בריאות הגוף כולו — עת היא לקחת תרופות כדי להילחם בהם.

כאשר הקומץ הפאשיסטי בשוליים הופך גורם בעל-חשיבות, כאשר מחתרות אלימות מתרבות ומבצעות את זממן, כאשר ציבורים שלמים מעניקים להם מחסה וסיוע — כי אז חייב המישטר הדמוקרטי להתערר ולהגן על עצמו.

מעניקים להם את הסיוע שהם זקוקים לו ולרוב גם את אמצעי-הלחימה. להטיל אשמה על ציבור שלם? כן! בהחלט!

המכנה המשותף השני של התימהוניים הרצחניים — רובם ככולם — הוא זיקתם למה שמכונה אצלנו "דת".

לא אכנס כאן לשאלה אם זוהי הדת היהודית האמתית, או זיוף מופלצת, פולחן פאשיסטי החובש כיפה והתוקע בשופר, כשם שהנאצים ניסו להחיות את פולחן האל ווטאן של הגרמנים הקדומים.

זוהי דת-ישראל, כפי שהיא מציגה את עצמה בישראל בימינו: דת של ה' צבאות, דת של שבט, דת אלילית של אבנים וגבעות ועצים קדושים, דת של ספר-תורה ותת-מיקלע, דת של ספר-יהושע ומיצות רצחניים, דת הפונה עורף ל-2500 שנות הגות והתפתחות הומאניסטית ואוניברסלית.

יש להם גם הכישרון התימהוני לחמוק מירי המישטרה ושרות-הביטחון-הכללי, עד אשר באה פקודה מלמעלה לבלום מעט את מעשיהם. מי הם התימהוניים האלה?

ימעט לכל התימהוניים יש כמה מכנים משותפים. כראי לעמוד עליהם. לכל התימהוניים האלה יש קשר כלשהו עם ההתנחלות בשטחים הכבושים.

ובכל המקרים נעשה ניסיון מכוון ומחושב על-ידי השלטונות להעלים את הקשר הזה, או לטשטש אותו, או להמעיט בערכו. החשוד ברצח אמיל גרינצווייג, איש תימהוני לעילא ולעילא, עבד בהתנחלות עושרה, ולמעשה אומץ על-ידי חבריה.

במסיבת-העיתונאים הראוותנית, שערכו שרה-פניני ומפכ"ל המישטרה כדי לבשר לעם את דבר לכידתו, שכחו להזכיר פרט זה.

מחסן התימהוניים: נשק צה"ל המספיק להריגת אלפים

איכשהו, בל התימהוניים האלה סוג-דים לדת הזאת.

הם מצפים למשיח ומנסים לפוצץ בינתיים את קודש-האיסלאם. הם חוזרים בתשובה ומקבלים מחסה ב"שיבות", שהפכו בתי-אולפנא לטירוף ולפשע פוליטי. אחרים מהם הם הרפתקנים בינלאומיים, רוצחים מיקצועיים או מטורפים מרופלמים, שעברו לדת היהודית והתגיירו כהלכה. החילוניים המעטים השוחים בביצה הזאת משלמים לפחות מס-שפתיים לדת וקובעים — כמו רפאל איתן — שכדאי מאוד שכל ילך יקבל חינוך דתי יהודי.

אדולף היטלר, בניטו מוסוליני ופראנסיסקו פראנקו לא היו כמרים. אבל החינקי הישראלי של הסויה, הרצחני והקדו הוא רב. הוא קרוב יותר לטהראן של האיית-אללה מאשר לרומא של הרצחיה, ששנא את הכנסייה בליבו.

הוא הדין לגבי רבים ממתחרי — הרב רוקמן והרב פורת, הרב לוינגר וכל השאר.

האם זה מיקרה? חוקה-הסתברות אינו מאפשר מסקנה כזאת. קשר ביהמיקרדש של התימהוניים מליפ-תא דומה יותר מדי לתורת הרב שלמה גורן, וקשר ספר יהושע של כהנא וברייתו דומה יותר מדי לעלונים תורניים שונים, מכדי שזה יהיה מיקרה. במחתרת הפאשיסטית בישראל, הביסה היא השולטת בכיפה.

החשודים בניסיון לרצוח נוסעים חפסיים-משע באוטובוס ערכי ליד רמאללה היו תושבים של כמה התנחלויות. הם משתייכים אל הזן המיוחד של "מתנחלים נודדים".

בית-המישפט העליון אישר את פסק-דינו של תימהוני נוסף, מתנחל מאנשי כהנא ליד חברון, שירה במכונית ערבית סתם כך, מפני שהתחשק לו. לא מכבר גם נפסק דינם של שניים מראשי המתנחלים בקריית-ארבע שנמצאו אשמים בהשמדת ראית ובהעלמת עקבות. הם חיסלו מיטען-חבלה שהיה שייך, כנראה, למבצעי ההתנקשות בראשיה-הערים הערביים בגדה המערבית. והרשימה ארוכה.

כאשר עולות עובדות אלה, מגלגלים חסידים ההתנחלות את עיניהם השמימה ומזרועותם: איך אפשר להטיל על ציבור שלם את האחריות למעשיהם של יחידים, שרבים מהם גם אינם מתנחלים אמיתיים?

תשובה לכך אפשר למצוא בסיפור האדם של היורד המנות, מאו טסדה דונג.

הוא הישוה את אנשיה-מחתרת לרגים, השוחים כמים. אם מוציאים אותם מן המים, הם מתים. המים הם הציבור הרחב, שמתוכו מגיחים אנשיה-גרילה ושאליו הם חוזרים, שבהם הם מוצאים מחסה, מיסתר, סיוע ומזון. הרגים המפריחים האלה של הפאשיזם הישראלי שוחים בכיפה העכורה של ההתנחלות. שם הם חיים, שם הם ניוונים, שם מסתירים אותם, שם מטשטשים את עקבותיהם. שם

יה היה איש מצחי-קבמיקצת, שתבע לעצמו את הזכות להנהיג את האומה ולהחזיר לה את גדולתה הקדומה.

מראהו הציפוני היה רוחה, מיבטאו היה זר, והכל התייחסו אליו כאל איש השוליים המטרופים של החיים הפוליטיים. גם אנשים שדגלו בדיעות לאומיות דומות הסתייגו ממנו בגלוי, וטענו שהוא מביא אך נזק לעניין הלאומי. האיש הקיף את עצמו בכיריונים ובטיפוסים תימהוניים. הוא הטיף בגלוי לגירוש המוני ולרצח-עם. הוא דרש לסלק מן הארץ את כל מי שאינו שייך לעם הנבחר, והצדיק מעשיר-צח נגד בני-מיעוטים. כליה-התיקשות הממלכתיים פתחו לפניו את שעריהם, בשם חופש-הביטוי.

הוא עורר צחוק ופלצות. אך לא-טלאט גבר כוחו. הוא הפך סכנה ממשית למישטר הרמוקרטי, שהוא לעג לו בגלוי, תוך ניצול כל האפשרויות שהיו גלומות בו. הוא — כל מילה בתיאור זה מתאימה לאדולף היטלר, אוסטרי שהיגר לגרמניה.

אילו התבקש גרמני הגון לתאר את האיש בראשית 1929, היה מתאר אותו כך. כעבור ארבע שנים היה שליט כלי-כול של גרמניה. כל מילה בתיאור זה מתאימה גם לרב מאיר כהנא, אמריקאי שהיגר לישראל. ההמשך אינו צריך להיות דומה. אבל הוא יכול להיות כך. זה יכול לקרות כאן!

שבוע ניתן לרב מאיר כהנא להטיף לדיעותיו בטלוויזיה, פעמיים ביום אחד. אחרי שכבר השמיע את דבריו במהדורת מבט, נקרא להשמיעם שוב. ביתר הרחבה, בכתרת לילה. הוא קרא בגלוי לרצח ערבים באשר הם ערבים.

קריאה כזאת היא עבירה על החוק הפלילי. היועץ המישפטי יכול — ואף חייב — להעמידו לדין על כך. אך לא זהו העיקר.

העיקר הוא זה: אין עוד מדינה אחת בעולם כולו, שבה יכול אדם לקום ולהגיד דברים כאלה מעל גליה-האתר.

לא יתאר כי כומר יקרא בטלוויזיה האמריקאית — או הבריטית, או הגרמנית, או הצרפתית — לרצח יהודים כאשר הם יהודים. הדבר לא יתאר גם בברית-המועצות, בארגנטינה או בדרום-אפריקה.

כל העמים למדו את לקח מילחמת-העולם השניה, הפאשיזם והשוואה. גם אם מתהלכים בקירוב רוצחיים פוטנציאליים, לא ינתן להם להשמיע את דבריהם בפרהסיה, בכליית-קשורת ממלכתיים, באוזני העולם כולו.

רק במדינה אחת זה יתכן. במדינה הקוראת לעצמה "מדינת קורבנות הנאציזם".

בה, ובה בלבד, יכולים להישמע עתה דברים נאציים בראשי-חצות. אילו יכול היה אדולף היטלר לשמוע, היה מתגלגל מצחוק בגיהנום שבו הוא שוכן.

ישג חדש נולד השבוע בארץ: תימהוני.

פעם, כשיורשלים היתה מחולקת, נולד המושג "משוגע תורני". מדי פעם היה חייל כמה הצבא הירדני יורה מעל החומה והורג כמה ישראלים. או היתה נפתחת חקירה, משקיפי הא"ם היו מתערבים, והממשלה הירדנית היתה מביעה את צערה על המיקרה. היורה, כך הסתבר, היה חייל שרעתו נטרפה. מה אפשר לעשות? מסכיין.

עכשיו יש לנו תימהוניים שכאלה. תימהוניים תורניים.

אלה הם תימהוניים תמוהים מאוד. תימהוניים שיש להם כישורים מופלגים בתחומים מסויימים. למשל, בהשגת נשק מתוחכם ביותר ממחסני צה"ל. למשל, בהפעלת הנשק המתוחכם הזה, שאדם פשוט, בלתי-תימהוני, אינו יודע להשתמש בו.